

surt fortjente Bønge. For Resten kan jeg i adskilligt slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den sidste ærede Taler.

Formanden: Det 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) har Ordet for en kort Bemærkning.

Stilling: Jeg skal til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) bemærke, at det forekommer mig, at han ser vel meget med Kjøbenhavnske Forhold for Øje, thi det er givet, at saaledes som han udtalte sig, ere Forholdene slet ikke i Provinserne. Der hersker et nærmere Forhold, der kender man bedre det Lyende, som tjener i de forskellige Kredse, og Kreditgivning til Lyendet er mere almindelig der, end jeg forudsætter, at den ærede Landstingsmand antager, det er Tilfældet. — Naar den ærede Landstingsmand mener, at man paa den Maade sætter en Plet paa Lyendet, tror jeg i Grunden, han at, hvad den ærede sidste Taler udtalte, er bleven overbeviset om, at det er netop et af Motiverne, at man ser, at de komme til Kjøbstæderne alligevel og færdes ude, men kun Beværtningsstederne ere aabne; altsaa netop nu er der Fare for, at det kan finde Sted, som den ærede sidste Taler mente, at Bøngene kunde gaa paa anden Maade, end til at købe Nødvendighedsartikler, som de maaste trænge til, og betale, hvad de i Forvejen have faaet. Men jeg vil tilføje, at ligejom det i Helligdagsloven er forudsat, at Søndagen mellem Jul og Nytaar er en travl Forretningsdag, hvor der kan foretages nødvendige Indkøb, saaledes har det selvfølgelig sin store Betydning for de forretningsdrivende, at de disse to Dage faa Lejlighed til at komme i Rapport til det købende Publikum. Det er i hvert Tilfælde et Motiv, saaledes som det ogsaa er blevet udtalt ved Industrimødet. — Naar den ærede Landstingsmand udtalte, at han kunde ønske Loven udvidet til ogsaa at omfatte blandt andet Bagerne, saa vil jeg kun dertil sige, at der er vel ingen, der haardere end Bagerne trænge til en Fridag, idet de maa arbejde hele Ugen igennem om Natten, men saaledes som Forholdene nu en Gang ere her i Danmark, tror jeg, at Befolkningen vilde føle sig brøstholden, hvis den netop paa den Dag, hvor den har størst Brug for Hvedbrød, skulde nøjes med at spise gammelt Brød. Dertil kommer, at selv om man vilde forbyde de større Bagerier eller Brødfabrikanterne at arbejde paa den Dag, saa

vilde der være en Mængde smaa Bagerier, der arbejde med egen eller Hustrus Hjælp, som man absolut ikke kunde forbyde at arbejde paa den Dag; altsaa vilde man opstille en Konkurrence, som vilde være meget uheldig og unaturlig. Selvfølgelig er der ogsaa andre, som man kunde tænke sig, der arbejde lige saa meget som Bagerne. Jeg vil blot nævne Jærnbanepersonalet o. s. v., som ogsaa kunde ønske en større Frihed, men for hvem Forholdene nødvendiggøre, at en saadan Frihed ikke kan finde Sted. — Jeg kan derfor ikke indse, at hvad der er fremkommet i Motiverne er at sætte en Plet paa Lyendet. Tværtimod forekommer det mig, at der ved en Lov som denne gives Lyendet Lejlighed til paa den Dag, som virkelig er deres Fridag, at gøre et Indkøb, som de ellers ikke have Lejlighed til uden om Aftenen eller paa en Tid, hvor det ellers ikke kunde være dem belejligt. At der skulde kunne tænkes paa at udvide Friheden, tør jeg ikke forudsætte ved et Lovforslag som dette. — Endelig skal jeg bemærke, at det selvfølgelig er Folk, som have været interesserede i dette Forhold, der ere fremkomne med dette Forslag, idet det er Haandværkere og handlende fra hele Landet, maaste netop fra Provinserne, der have følt Trykket deraf, og som derfor meget have anbefalet, at denne Sag maatte blive droftet fra alle Sider, set fra det Standpunkt, at det er Forretningsslivet, der har følt, at der er Fejl deri, som de gerne ønskede afhjulpne.

Øst: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale dette lille Lovforslag til det høje Ting, idet jeg tror, det vil være til Gavn for mange næringsdrivende, men jeg skal dog henstille, om det ikke var rigtigt, at der i Stedet for at staa som i Lovforslaget „de to første Helligdage i hver af Maanederne Maj og November“, kom til at staa, „de to første Helligdage efter de ordinære Skiftetider“. Der har jo nemlig været Tale om en Forandring af disse.

Naar man rører ved Helligdagsloven, kunde der maaste være Anledning til at komme ind paa adskillige Spørgsmaal, men da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke indlade mig paa disse, navnlig ikke paa Spørgsmaalet om en forøget Søndagsfrihed, der mulig kunde tiltaas f. Eks. Jærnbanepersonalet, som den sidste ærede Taler berørte, og maaste ogsaa Beværtningspersonalet, som vel ogsaa kunde trænge til det — saa meget mere, som Næringskommissionen i sit Forslag til Lov om Beværtning og